

La aniversară...**În așteptarea lui 15 Ianuarie...**

Ne-am obișnuit să vorbim despre Eminescu ca despre una din realitățile cele mai vii, ca una din permanențele ființei noastre. Ni se pare, gândindu-ne la el, că Eminescu este atât de vechi cât poporul nostru înțelept, înzestrat ca și el.

S-a ridicat din pământul fertil al celor de la 1848, Eliade, Alexandescu, Bolintineanu, Alecsandri, din temelia pe care aceștia au durat-o culturii și artei românești moderne, iar în răstimp uimitor de scurt s-a înălțat deasupra lor, situându-se la nivelul celei mai mari poezii contemporane a lumii.

În cadrul istoriei poeziei românești a apărut brusc, ca un Ceahlău pe întinderea unei câmpii. Ziua nașterii lui Eminescu a fost clipa de bucurie ce avea să transfigureze tot ce era nestemat în forța noastră de dăinuire. Acum, la aniversare, Eminescu este și va rămâne expresia cea mai desăvârșită a setei noastre de infinit și semnul de neclintit al continuității, permanenței și geniului.

S-ar putea spune că poezia lui Eminescu face parte din însăși ființa noastră. Ea este însuși graiul nostru, starea lui de maximă puritate și profunzime. Opera lui a pătruns atât de adânc în conștiința neamului, încât e cu neputință a ne imagina evoluția spiritului românesc fără prezența ei fecundă, copleșitoare prin dimensiunile gândirii și forța sentimentului. Au trecut anii, s-au succedat generații, timpul a operat mutații sensibile în orizontul de gândire, în felul de a trăi, dar ne sunt și azi, la fel de apropiate suferința mândră a geniului neînțeles, întruchipată în Luceafărul, sarcasmul ucigător al Scrisorilor, farmecul dureros de dulce al poeziilor de dragoste.

Eminescu a dovedit, cel dintâi în chip suprem, că limba românească este un admirabil instrument pentru compunerea poeziei mari. Datorită lui s-a văzut că, pentru poezie, limba noastră are bogății sigure și vaste pe care le-a pus temeinic în valoare. Prin mijlocirea Lui, poeziei noastre i s-au așternut în față toate drumurile, i s-au deschis toate zările, pentru o dezvoltare nemărginită. Cântecul eminescian sună și astăzi tot așa de adânc în inimile noastre cum a sunat și în inimile acelor care au ascultat cândva, chiar pe poet, rostindu-l. Apa vie a poeziei lui Eminescu n-a pierdut din puterea ei, pentru că, la fel ca apa vie din poveste, este din izvorul veșniciei. Opera lui a rămas mereu tânără, mereu vie, mereu copleșitor de vibrantă. Prin verbul său, marele poet leagă taina de expresie, pune în acord lumina cu limbajul, face ca înseși silabele limbii române să lumineze, să devină structuri de lumină, dătătoare de sens lumii.

Eminescu a văzut universul cu ochii pământului în care s-a născut. Marile lui certitudini filozofice, naționale și artistice au izvorât din bogatele resurse acumulate de secole în solul matricei originare a spiritualității românești. El este un poet universal înainte de orice prin faptul că este poetul nostru național, reprezentând, în cel mai înalt grad, particularitățile spiritualității românești în marele cântec

al popoarelor lumii. Eminescu este, cum s-a exprimat George Călinescu, acel crin prin al cărui lujer subțire s-au înălțat toate sevele acestui pământ!

Marele poet vine către noi din istorie și din mit în același timp și trăiește ca fiecare generație c o mare prezență, căreia trecerea anilor îi sporește și valoarea, și semnificațiile, și dimensiunea legendară. Către El converg toate rădăcinile, de la El diverg toate ramurile culturii românești.

Prof. Olimpia CHIȚU
Școala Gimnazială Hamcearca, jud.Tulcea